

Tuyết Thư

MacDung

ô với tay khép nhẹ cánh cửa để tránh những hoa tuyết theo gió len vào phòng. Đêm nay giáng sinh! Mới chiều tuyết phủ nhẹ lên ngọn đồi, ngợp trên những cành thông như các vòng trang sức lấp lánh quyến rũ đến mê hoặc lòng người...

Quà giáng sinh của anh chàng hàng xóm nằm trên bàn, ngay cạnh tủ áo, nhắc nhở cô một nghĩa vụ kèm theo là: chăm sóc hộ đứa em gái 5 tuổi thuộc chủ nhân gói quà. Là một sự trả công ư? Cô không nghĩ thế, nhưng hai phần ba đồng tình với ý nghĩ trong lòng. Dù sao với tình cảm mà hai người tạo ra bấy lâu, không cần một sự khách sáo đến vậy... Nhưng... mọi việc thuộc về anh với cách hành xử theo thói quen “đổi nhân xử thế” rất đúng mực....

Đêm giáng sinh này cũng như bao lần giáng sinh khác, cô chờ đợi một điều huyền diệu... Một ước ao cháy bỏng từ các cô gái khi kéo dài cuộc sống độc thân bấy lâu... Cô chờ đợi điều gì? Có nhiều người đã hỏi, nhưng chỉ nhận được nụ cười mỉm, kín đáo...

Một bí mật thuộc về giáng sinh như những ngày thơ ấu, với giấc mơ về Santa Claus theo cách gọi của Mỹ quốc – cỗ xe do bảy tuần lộc kéo với những gói quà dành cho trẻ nhỏ... Ngày đó quả đẹp, và cô ước gì phép màu ngày ấy xuất hiện chân thực, để thỏa nguyện cho một điều ước thầm kín vào đêm giáng sinh bởi chính mình...

Năm 20 tuổi cô dở dang việc học vì thể trạng suy kiệt, quá nhạy cảm với môi trường. Bác sĩ cho lời khuyên nên vận động và tiếp cận với thiên nhiên để thích nghi dần. Chính vì điều này mà cô có mặt tại đây – một căn nhà giản đơn với vài món đồ mà sự thích ứng hầu như dành cho nữ tu đạo dòng hơn là cô gái có thân hình nhỏ thỏ...

Ngày đến đây gia đình bỏ mặc cho cô tự xoay sở - một sự cố tình hay hữu ý khi xung quanh chỉ có anh với cô bé gái nhỏ nhõm dễ thương... Ô, mà em gái anh dễ thương thật, cô ước gì mình được làm chị nó... Không hiểu sao khi nghĩ đến điều này mặt cô lại đỏ lên cho dù trời rét lạnh. Và những lúc như vậy, tim thường đập nhanh một cách lạ kỳ. Cô từng đem việc này hỏi bác sĩ, để được tư vấn về hiện tượng “tim đập nhanh” làm mình khó hiểu... Ông bác sĩ cũng kỳ lạ, khi bảo rằng không phải chuyên môn của mình, rồi lại tiến cử một người bạn về tâm lý đồng môn... Cô nghĩ lung lay và bỏ qua luôn, khi bản thân tự xác định mình là người mạnh mẽ, sao phải đến bác sĩ tâm lý. Có khi về việc này mà ế chồng thì sao!?... Và nếu như phải tốn thời gian trong việc tái khám, thà ở nhà vui với em gái “ước mơ”...

Tuyết rơi như thế này mà buổi sáng đi trên chiếc cầu bắc qua con suối, cô lại đỏ mặt... Cũng tại đây, ngày mới đến anh đưa cô đi dạo, giới thiệu giang sơn riêng biệt của mình. Cây cầu trơn làm cô chơi vơi, quay vội lại theo phản xạ. Chính lúc này anh bước nhanh đến để giữ lấy cô. Mỗi hai người bất giác chạm nhau như nụ hôn bôi cá, mặc dù anh là kẻ ngay thẳng chẳng rình rập bao giờ... Thế là đỏ mặt... Nhưng... chuyện đó xảy ra lâu lắm rồi cách đây đôi tháng... Như vậy, “đỏ mặt” sao lại xuất hiện sáng hôm nay...?

Có quá nhiều sự khó hiểu từ bản thân khiến cô tò mò muốn biết. Nhưng... ngại cái màu đỏ kia nên vội chôn nén trong lòng. Đôi lúc trong giấc ngủ cô ước anh là “bác sĩ”, chuyên giải quyết vấn đề tâm lý có phải dễ hơn...! Như thế, biết đâu cô sẽ nói ra suy nghĩ của mình... Ai biết được chứ? Nhiều khi “đỏ mặt” lại xuất hiện nuốt mất cả ngôn ngữ thì sao. Cô tự áp đặt chứng bệnh mình là dị biệt... Những cô gái khác, giống chẳng...!?

Ngày giáng sinh nhiệt độ xuống thấp. Tuyết phát phới bay lả tả phủ lên nóc ngôi nhà. Buổi trưa mặt trời như tròn mát và cái lạnh thì cứ cắn cắn. Em gái anh đã ngủ sau bữa ăn đến giờ vẫn chưa dậy. Hình như con bé không được ổn với những cử động run run. Nó đang lạnh, cô biết vậy nên nhường luôn chiếc áo cuối cùng cho đứa bé. Như thế này không biết có sao, khi bản thân cô lại nhạy cảm với thời tiết...

Chuyển biến đột ngột của thời tiết khiến sinh hoạt trở nên khó khăn, hơi nóng trong lò sưởi vẫn không thể hiện uy quyền khắp căn phòng. Da cô tái đi trong chiếc áo len cũ kỹ, khi những cái áo tốt đã nhường cho em gái. Nhà anh cách đây khá xa, thường nhật đến đây cũng không mấy khó để tìm kiếm những thứ chống

rét. Cô gạt vội ý nghĩ của mình khi nhìn qua khung cửa sổ trắng xóa. Với cô, giờ này bước ra ngoài là tự hại bản thân...

Cô pha cho em gái một ly sữa, ép nó uống, rồi cuộn vào chăn ấm. Nhìn thể giới của nó mà cô thấy thèm thuồng. Cái rét khiến da cô khô đi và cứng cồng với những động tác thô kệch vụng về...

Cũng một tối rét thế này anh đã có mặt. Đêm đó trời ít lạnh hơn đêm nay! Có thể do thời tiết hay lý do khó hiểu nào đó cô không muốn biết...

Trời đêm trắng xóa bông tuyết. Hai người ngồi cạnh lò sưởi chuyện trò...

Anh nói về những chuyến đi xuống tỉnh vào đêm giáng sinh hằng năm. Một hộp đồng giao hàng với những món đồ chơi cho trẻ nhỏ...

Lúc ấy cô đã cười.

“Anh là Santa Claus?”

Nụ cười ấm áp của anh làm cô nhớ mãi.

“Santa Claus phát quà miễn phí cho trẻ em. Còn anh nghèo, nên bán quà cho trẻ nhỏ...”

Ánh mắt anh ẩn chứa nỗi buồn.

“Nếu như...”

“Nếu như thế nào?”

Cô phán đoán và chờ đợi câu trả lời.

“Nếu như anh giàu... Anh sẽ là Santa Claus...”

Cô thỏa mãn với câu trả lời. Và trong lòng cô, lúc ấy anh đã là Santa Claus...

Bây giờ ngồi đây, nhìn bóng tuyết qua khung cửa sổ, run rẩy trong cái lạnh, cô ao ước có anh. Và cháy bỏng nhất có lẽ là một nguyện ước xuất hiện hằng đêm mà cô luôn luôn chối bỏ. Ước nguyện đó cô không dám nói, chỉ có thể viết lên bức thư để dưới gối nằm vào đêm giáng sinh như thuở thiếu thời...

Lạnh lắm! Cô bắt đầu run run trong lớp áo đã trở nên mong manh, ướt át... Ước nguyện có anh càng lúc trở nên mãnh liệt và khát khao hơn khi thời khắc giáng sinh cận kề...

Trong suy nghĩ của cô, nếu anh xuất hiện trời sẽ ấm hơn và không có cái lạnh cắt da như thế này!...

Tiếng gõ cửa làm cô giật mình đầy kinh ngạc. Có phải Đấng Cứu Thế đã thực thi nguyện ước... Thời khắc này đâu có ai ở cạnh đây?

Đẩy khê cánh cửa, cô trông thấy một cụ già trong trang phục Santa Claus...

Ánh mắt cô đầy kinh ngạc. Những người hóa trang Santa Claus trong thị trấn vào mùa giáng sinh không hiếm. Nhưng... ở nơi này thì...

Santa Claus giả đang cười.

“Này, cô gái giúp ta một việc. Cỗ xe chở quà của ta hỏng bánh dore chùng. Trong nhà có búa hay gì gì ấy cho già mượn sửa tạm chốc lát”

Cô đến bên góc tủ lục lạo tìm cây búa, trong khi miệng vẫn hỏi to.

“Cụ là người vùng nào, sao giờ này lại qua đây?”

Ông cụ cười ha hả.

“Cô không biết ta à?”

Đưa cho ông ta cái búa, cô lắc đầu...

“Ta là Santa Claus đây mà!”

Cô cười phá lên nghịch ngợm khi nhớ đến trò tiêu khiển của những kẻ giả Santa Claus...

“Thế thì xin chào Santa Claus vậy!”

“Chào cháu”

Rồi ông ta khuất bóng...

Một lúc sau “Santa Claus” trở lại đưa trả cái búa. Sau lời cảm ơn là câu nói vui vẻ.

“Cô không thể mời tôi vào nhà uống một cốc nước cơ à?”

“Rất sẵn lòng ạ!”

Cô mở rộng cánh cửa và cố tránh những bông tuyết ủa vào. “Santa Claus” nhìn quanh và trông thấy “em gái”. Ông bước đến sờ lấy cô bé với câu nói trầm âm.

“Cô bé đang lạnh đấy!”

“Vâng!”

Cô lên tiếng trong lúc đi rót nước. Lúc quay lại cũng không nhìn về phía ấy...

Uống xong nước, “Santa Claus” nói.

“Cô rất tốt bụng! Đã chuẩn bị nguyện ước cho đêm giáng sinh chưa?”

“Ôi trời! Nguyện ước gì ạ? Bây giờ cháu chỉ muốn anh cô bé trở về thôi. Anh ấy xuống dưới tỉnh giao hàng. Nhanh nhất đến sáng mới về... Mà... con bé...”

“Santa Claus” nhìn đăm đăm vào mắt cô một lúc...

“Hay cô viết thư đi, lão đưa hộ cho. Giờ này về, cũng kịp giáng sinh đó...”

Cô như không tin vào tai mình.

“Nhưng... đưa thư cũng mất thời gian chứ ạ!”

Tiếng cười vui vẻ lại vang lên.

“Cứ tin đi. Ta đi nhanh lắm, thoáng cái đã đến.”

Cô mỉm cười vì nghĩ rằng, những trò này quá quen thuộc...

Từ ngọn đồi này lái xe về tỉnh mất ít ra 4 giờ, nếu trở về trong điều kiện không tải cũng phải 3 giờ... “Santa Claus” thật khéo đùa...

Cô nói cho ông lão vui lòng,

“Nhưng nhà cháu làm gì có giấy bút để viết thư!”

Ông lão ngẩn người mất một lúc.

“Không giấy ư? Thế thì viết thư trên tuyết vậy! Giáng sinh luôn chứa đựng bất ngờ...”

Cô giấu nụ cười vì sợ khách lạ buồn! Cô nghĩ: Đêm giáng sinh mà...

“Tuyết thư thì làm sao gửi đi được hở cụ! Phép màu chẳng?”

Ánh mắt ông cụ thật khác lạ khi hướng vào cô.

“Santa Claus mà không thể thực hiện một ước nguyện còn con à? Cháu viết đi... Ta đảm bảo sẽ gửi đến tay người nhận.”

“Nhưng cụ nào biết anh ấy?”

Cụ già vụt cười tươi.

“Khắc có cách. Cô bé không phải lo! Nếu ta không làm được thì đâu phải là Santa Claus...”

Ông cụ vui vẻ trao cho cô một cành thông khô quấn với lời dặn dò.

“Đi ra chỗ trống mà viết. Nơi vắng vẻ ấy...”

Rồi ông ta bỏ đi trước sự ngỡ ngàng của chủ nhà...

Thư người một lúc, rồi chợt thấy lạnh với cánh cửa mở toang, cô đóng vội nó lại trước khi quay lại cạnh lò sưởi. Gió thừa dịp lùa những bông tuyết xông vào khiến căn phòng thêm lạnh. Cô ái ngại bước lại bên em

gái và chợt sững sờ khi thấy điều kỳ lạ trước mắt. Trên giường, “em gái” đang ngon giấc trong bộ y phục đồ chơi của Santa Claus... Mà không! Phải gọi là Bobouschka mới đúng! (cách gọi già Noel của người Nga và truyền thuyết là người nữ) Má cô bé ửng hồng và đang say sưa trong giấc ngủ...

Tim cô rộn rã vì một nghi vấn không sao giải thích được. Cụ già vừa rồi đã mặc cho “em gái” bộ đồ lúc cô đi lấy nước? Ô không, phải gọi là Santa Claus mới đúng, mặc dù hành động này từ một người hóa trang trong đêm giáng sinh đầy tuyết phủ... Nhưng... sao ông ta nhanh vậy... Trong chốc lát đã mặc xong bộ đồ!?

Cô với tay muốn sửa lại cổ áo thì nhớ đến cảnh thông cong queo khi nãy. Mặt cô chợt nóng lên khi nghĩ đến ước nguyện bao lâu nay... Hay... Cô đắn đo và cân nhắc... Quãng đường từ nhà đến bãi trống ít ra cũng khoảng 150m. Đi và về 300m với một người như cô là không tưởng... Nhìn Bobouschka, trong lòng cô nổi lên một quyết tâm thật mãnh liệt. Đã bốn năm rồi cô khép kín tâm sự, ước nguyện chôn sâu. Ngay bây giờ là cơ hội tốt nhất để cô viết ra trên một lá thư vốn không có người đọc – trừ khi ai đó tin vào phép màu... Thế thì... Cô cột lại dây giày và quấn thêm mấy lần khăn quanh cổ, khoác vội thêm mấy cái chăn rồi cương quyết đứng dậy hướng ra cửa...

Tuyết trắng xóa giữa trời đêm khiến cô hơi chùn lại với những bước chân chập chững ban đầu. Cái lạnh cắt da chui vào trong sợi vải, chạm vào làn da như những sinh vật sống gửi, gây cảm giác gai gai, làm nguôi lạnh những ý nghĩ đang nhảy múa trong đầu... Ánh mắt quắc lên một tia sáng cương quyết đến lạnh lùng, cô bậm môi tiến vào vùng hoa tuyết lỏng lẻo...

Hai bước chân sẽ là 1m. Vị chỉ 300 bước chân để vượt qua quãng đường 150m. Bông tuyết xộp cứng vờ nhẹ dưới chân... Rồi hoa tuyết phủ nhanh lên bóng người đang từng bước tiến ra thăm trắng rực sáng trong đêm... Đối với cô bóng đêm không còn đáng sợ! Cái sợ bây giờ chính là độ lạnh và gió mù mịt tung những hoa tuyết xoáy ngút tận chân trời...

150... 160... 290... 291... Cô ngã quỵ nhưng lại chồm dậy cố tiến về phía trước...

Bãi tuyết trắng xóa hiện ra giữa khoảng rừng thông vắng ngắt... Cô nhìn quanh như tìm kiếm ai... Sau đó chậm chạp, nắn nót khắc từng chữ một lên lớp tuyết mà giờ đây đang chuyển thành khối rắn dưới cái lạnh tận xương...

“Với một quyết tâm không có gì là khó cả.”

Cô tự nhủ như vậy khi nhìn lại tác phẩm của mình. Tác phẩm duy nhất có một không hai... Một tuyết thư chứa đựng ước nguyện của người con gái với bốn năm dài chờ đợi, giờ đây phá tan mặt tuyết, nói lên tiếng nói tự con tim...

Đoạn đường trở về sao xa quá! Cô tự than với chính mình khi quên mất khoảng quay về...

Chậm chậm. Kiên nhẫn. Từng bước một... Cái bóng người chao đảo làm lùi bước, bỏ mặc cả thế giới xung quanh. Rồi khi kiệt quệ, hết hơi sức, cô ngã xuống quê hương của bà chúa tuyết...

Ảo giác về một ngọn lửa đã xuất hiện và cô cảm thấy nó ngay bên cạnh. Gần gũi... ấm áp, dịu hòa và... ghì chặt...

Nhưng cô không thể ngã xuống vì đã có đôi tay giữ chắc. Mở mắt ra. Kinh ngạc. Sững sờ...

“Là anh ư?”

Lại là tiếng nói ấy! Ngọn lửa ấy!

“Tại sao em ra đây?”

“Em... em...”

Tiếng anh vang bên tai.

“Bốn năm rồi anh chờ đợi ngày này. Ba năm không có giáng sinh bên cạnh người thân... Năm nay là năm thứ tư, anh không bán đồ chơi cho trẻ nhỏ mà chỉ trao tặng như một món quà... Và anh cũng muốn tặng em một vật mà lâu lắm rồi anh cứ mãi giữ...”

Bàn tay lạnh lẽo của cô được đeo vào vật gì ấy! Cô không hiểu...

“Làm vợ anh nhé?”

Cô run cả người không bởi băng giá, cũng không phải chứng bệnh lâu nay cứ mãi đeo mang...

“Tại sao lại chọn em?”

Giọng anh thật đơn giản như chính nghề nghiệp của mình.

“Bởi vì... Anh yêu em!”

Cô nhìn anh khiếp đảm! Không phải nỗi kinh sợ khi từ chối một tình yêu. Liên tưởng của cô đang trôi tuột về vùng tuyết trắng: Một thông điệp trên tuyết thư và cả sự nguyện cầu...

“Santa Claus! Santa Claus! Là thật ư?”

Nhìn bàn tay đeo nhẫn nằm trong tay anh, cô thắc mắc.

“Sao anh về nhanh thế?”

Cô ngã vào lòng anh khi tiếng nói thân yêu vẫn đều đặn vang lên.

“Anh gửi người phát hộ quà để về dự giáng sinh. Xe hỏng dọc đường nên đi nhờ. May mắn là có một ông cụ già làm Santa Claus cho quá giang nên mới kịp có mặt...”

Nước mắt hạnh phúc đã chảy, rơi lên những bông tuyết trắng xóa khiến chúng tan ra tạo thành những trũng nhỏ, đều đặn, đáng yêu. Và cô biết, nếu mình không kìm chế, có thể biến chúng thành thác lũ, làm tan chảy cả dãy băng hà...

Santa Claus là có thật! Hay không thật? Cô cần chi phải quan tâm... Bởi vì giờ đây cô đã có một Santa Claus cho riêng mình... Và cô cũng không cần nhớ đến bức thư trên tuyết đang chứa đựng nguyện ước bao lâu nay. Vì ngay lúc này, nếu không có ai đi qua trên vùng tuyết trắng thì bức thư cũng sẽ biến mất khi ngày mới bắt đầu...

Lại một bí mật của đêm giáng sinh!... Và bí mật ấy chỉ mỗi một người khám phá và làm cô kinh ngạc – Chính anh là kẻ đọc thư... Nếu không như vậy, tại sao lời cầu hôn trong đêm giáng sinh chính xác một cách lạ lùng...

Khi cả hai về đến ngôi nhà, nhìn vào Bobouschka đang vùi sâu trong giấc ngủ, cô thật sự hạnh phúc vì biết rằng, cuộc đời mình từ đây sẽ gắn chặt với hai Santa Claus... Tất cả thật đáng yêu! Và đáng yêu nhất có thể là Tuyết Thư màu nhiệm...

Cuối cùng là lời nhắn nhủ:

“Các bạn đừng bỏ qua bất cứ cơ hội nào để nắm giữ hạnh phúc. Và đừng bao giờ đắn đo khi thực hiện Tuyết Thư. Biết đâu, đó là một sự nhiệm màu Chúa Cứu Thế dành cho nhân loại vào đêm giáng sinh...”

Hết

GS – 11.12.2015

MacDung